

сѣ угаждали на тѣхъни-те похоти, а третье що сѣ прекозносили найсрамни-те имъ безчинїа, до нево-то. Но тыа жалостни челоуѣцы несѣ тогава ни знаааи за подобрѣ. Тѣ сѣ мыслили, чи сичко така трѣбува да вѣде, и чи е така было отъ какъ е тоа свѣтъ. — Владѣтели-те и великаши-те имаха сѣко право и преимущество на себе, а народъ-атъ нишо друго не е ималъ, но само едни голы длъжности спроти тѣхъ. За горделивѣ-тѣ лквовѣ и за славѣ-тѣ на свои-те цареке водеха ратъ единъ противъ друго и крзвѣ-тѣ челоуѣческѣ залуду проливаха, пакъ са още и радуваха, чи сѣ така щастливы, да за честь-тѣ и славѣ-тѣ на свои-те тирани могатъ на братья-та си крзвѣ-тѣ да проликатъ. На безбройны лѣжливы богови повдигаха са храмове и олтаре отъ обожатели-те на сакаквы плотски похоти и тѣлесни нечистоти; но на Оногова, кой-то е невидимъ, вездѣприсутствующъ Богъ, и творецъ на вселеннѣ-тѣ, едвамъ е кой и помислилъ. — Книжевници-те и законоучители-те препирахѣ са помежду себе съ Хитроумно изкыванье и изопачаванье на рѣчи-те и смисли-те на свато-то писанїе; но какъ трѣбува Бога съ духъ и истинѣ да почитатъ и Неговы-те спасителны заповѣди да исполнаватъ, то имъ е было като маловажно и безъ никаквѣ ползѣ. Фарисей-те смиренномудръствувахѣ въ храмове-те и по домове-те си, и засѣнавахѣ очи-те на просты-атъ народъ съ притворни добродѣтели, а окамо, кога сѣ были заклонени отъ очи-те на свѣтъ-атъ, раскошествовахѣ и беснувахѣ безъ мѣркѣ. — Прилѣжно сѣ на народъ-атъ споминали, какъ трѣбува да ходатъ въ църквѣ, да приносятъ жертвы, да по-статъ, и други прописани обрады да наблюдаватъ;